Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,10

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 25*

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἂν καὶ μερικαὶ ἀπὸ ἐκείνας τὰς λέξεις, ποῦ ἐπρόφερεν ὁ Ἀτσίγγανος, ἦσαν πρωτάκουστοι διὰ τὴν Ἀνδρέαν, ἐν τούτοις τὸ νόημά των δὲν τῆς διέφυγεν· εἶδεν ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν ἐνδύσουν μὲ τὰ ἐνδύματα ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποῦ κατεζητεῖτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὲς κλεψιὲς ποῦ εἶχε κάμη· καὶ, ἐνῷ ἡ κλεφτρίτσα θὰ ἐσώζετο μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς Ἀνδρέας, αὐτή, κουρελοφορεμένη σὰν Ἀτσιγγανοπούλα, διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ ριφθῆ εἰς τὴν φυλακὴν ἀντὶ ἐκείνης.

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἐγελοῦσαν πονηρὰ μεταξύ των, ὅσον ἐσυλλογίζοντο τὸ παιγνίδι ποῦ θὰ ἔπαιζαν εἰς τοὺς χωροφύλακας καὶ τὸν ἀγροφύλακα· δὲν εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡ δεσποινὶς Δεβουσὺ διόλου δὲν συνεμερίζετο τὴν ἱλαρότητά των.

— Περίμενέ με ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἀτσιγγάνα εἰς τὸν Ἀτσίγγανον της· πάω νὰ φέρω τὰ ροῦχα τῆς Λείας. Τί κρῖμα ποῦ εἶνε ἀκριβῶς τὰ καλλίτερα ἀπ' ὅσα ἔχει φορεμένα ὡς τὰ τώρα! Τὰ μάτια σου τέσσερα στὴν ἀρχοντοπούλα μας, μὴν τύχη καὶ σοῦ φύγη!

— Ναί, πήγαινε καὶ μὴ χασομερᾶς· δὲν θάτανε ὄμορφο πρᾶγμα νὰ μᾶς τσακώσουν σ' αὐτὴ τὴν δουλειά.

Μόλις εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἡ Ἀτσιγγάνα ἀνάμεσα εἰς δύο σωροὺς τοῦ σανοῦ, καὶ ὁ ἄνδρας της, ἀνακαλύψας τὴν βαλίτζαν τῆς Ἀνδρέας, μισοκρυμμένην μέσα στὰ χορτάρια, ἔσκυψε καὶ τὴν ἐσήκωσε. Ἦτο κλεισμένη μὲ τὸ κλειδί.

— Δῶσέ μου τὸ κλειδί! διέταξε μὲ ἄγριον τόνον, ἐνῷ ἐκύτταζε λοξά, διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἡ συντρόφισσά του δὲν τὸν ἔβλεπεν.

Ἡ Ἀνδρέα ἔχωσε τὸ χέρι της εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐπανωφορίου της, ἔβγαλε τὸ πρᾶγμα ποῦ τῆς ἐζητοῦσαν, καὶ τὸ ἐπέταξε μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν ἐπάνω ἀπὸ τὴν θημωνιάν, εἰς τὴν βάσιν τῆς ὁποίας ἐστέκοντο.

— Νά το! τοῦ εἶπε μὲ περιπαικτικὸ γέλιο· εὗρέ το, ἂν μπορῆς!

Ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐμούγγρισεν ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του καὶ τὸν θυμόν του· μὲ τὸν γρόνθον ὑψηλά, ἐβάδισε τότε πρὸς τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι.

«Οὔτε ἡ μάννα σου ἡ ἴδια δὲν θὰ σ' ἐγνώριζε!...» (Σελ. 194, στ. β'.)

Ἡ ἔκφρασις τῆς τρελλῆς τρομάρας, τὴν ὁποίαν ἡ φοβέρα ἐκείνη ἔκαμε νὰ πάρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θύματός του, ἀφώπλισαν τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἦτο ἕτοιμος νὰ κτυπήση.

— Ἀ! μὰ ἡ κακία σου δὲν ἔχει ὅρια! τῆς εἶπεν, ἐνῷ ἄφινε τὸ χέρι του νὰ πέσῃ, χωρὶς νὰ τὴν κτυπήση. Τί κακομαθημένο κορίτσι! Σὲ συγχωρῶ αὐτὴ τὴ φορά· κύττα ὅμως, μὴν τύχη καὶ παίξῃς μαζί μου πιὰ αὐτὸ τὸ παιγνίδι;...

Καὶ ἔπειτα, καθὼς εἶδε τὴν γυναῖκά του νὰ ἐπιστρέφῃ, ἔκρυψε κανονικὰ τὴν βαλίτζαν κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τῆς μπλούζας του καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὲ κλειδὶ ἢ χωρὶς κλειδί, καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιεχόμενόν της.

— Τυχερὴ εἶσαι, εἶπεν ἡ μέγαιρα εἰς τὴν Ἀνδρέαν· τῆς ἔχουνε δώσῃ, λίγες μέρες εἶνε τώρα, τῆς κόρης μου μιὰ καινούρια φορεσιά, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ κουρέλια ποῦ εἶχε πρίν, ὅπου αἱ τρύπες ἔπιαναν περισσότερον τόπο παρὰ τὸ ροῦχον· ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, νὰ σοῦ πῶ, θὰ ἔχανες σημαντικὰ μὲ τὴν ἀλλαγή· ἐνῷ τώρα...

Καί, καθὼς τὰ ἔλεγεν αὐτά, ἐπέταξεν εἰς τὰ πόδια τῆς φαντασμένης μας, ποῦ ἔτρεμεν ὅλη, ἕνα τσίτινο φουστάνι κ' ἕνα μπλουζάκι ἀπὸ φέλπαν μὲ κτυπητὰ χρώματα, ἂν καὶ φοβερὰ ξεθωριασμένα, ποῦ εἶχε φέρῃ διὰ νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματα.

Ἔβλεπεν ἡ Ἀνδρέα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος, ὄχι μόνον αἱ φωναί της δὲν θὰ ἠκούοντο, ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ ὡς ἀποτέλεσμα θὰ εἶχαν νὰ τῆς κάμουν διπλᾶ μαρτύρια οἱ βα-

σανισταί της· ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασιν, καὶ νὰ βγάλῃ τὸ ἐπανωφοράκι της καὶ τὸ ὡραῖό της φόρεμα, διὰ νὰ φορέσῃ εἰς τὴν θέσιν των τὰ ἄθλια παλιόρουχα τῆς Ἀτσιγγανοπούλας.

Τὸ μπλουζάκι ἐταίριαζεν ὁπωσδήποτε εἰς τὸ σῶμά της, ἀλλὰ τὸ φουστάνι τῆς ἦτο παραπολὺ κοντό, καὶ ἄφινε γυμνὰ ἕως τὰ γόνατα τὰ πόδια της, τὰ φυλακισμένα μέσα στὲς μαῦρες κάλτσες.

— Δὲν θέλω νὰ τὸ φορέσω αὐτό! Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλω· ἐφώναζε κ' ἔκλαιε πικρὰ δι' αὐτὴν τὴν ταπείνωσιν.—Θὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα μου· θὰ πάω στὴν ἀστυνομία· θά...

— Μάλιστα, μάλιστα, τὸ ξέρουμε, γατοῦλά μου, θὰ πᾷς νὰ κάνῃς τὰ παράπονά σου, εἶπεν ἡ Ἀτσιγγάνα μὲ χλευαστικὸν τρόπον· περίμενε ὅμως τοὐλάχιστον νὰ σὲ στολίσω πρῶτα ὅπως πρέπει καὶ χρειάζεται. Σίμωνα, ἔλα γρήγορα ἐδῶ!—ἐφώναξε πρὸς τὸν ἄξιον σύντροφόν της.

Ὁ ἄνδρας της ἐπλησίασε, κουνιστὸς καὶ λυγιστός, καί, ἅμα εἶδε τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Ἀνδρέας, ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησίν του.

— Ἔ! ἔ! δὲν εἶνε διόλου ἄσχημη ἔτσι!... Δὲν τῆς λείπει, γιὰ νὰ μοιάζῃ σὰν δική μας, παρὰ ν' ἀλλάξουν λιγάκι καὶ τὰ μοῦτρά της χρῶμα.

— Μὰ γι' αὐτὸ σ' ἐφώναξα κ' ἐγώ· ἔλα λοιπόν, κουνήσου, τεμπέλαρε, καὶ δῶσέ μου γρήγορα τὴν μπογιά!

— Νά! νά! Μὰ θὰ τῆς βάψῃς, ὑποθέτω, μονάχα τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο;

— Ἐννοεῖται! ἀπήντησεν ἡ μάγισσα, ἐνῷ ἥρπαζε τὸ βαζάκι, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε περιεῖχε μουστάρδαν, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός της.

Τότε, μὲ τὸ νύχι της,—καὶ εἶχε κἄτι νύχια μακρυὰ καὶ σκληρὰ σὰν τὰ γαμψώνυχα τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων,— ἀνεσήκωσε τὸ βούλωμα τοῦ δοχείου, καὶ εἰς τὴν ἀλοιφὴν ποῦ ἦτο μέσα ἐβύθισε ἕνα κουρέλι ἀπὸ τσόχα φοβερὰ λερωμένο.

Ἡ Ἀνδρέα ἐκύτταζε μὲ ἀνησυχίαν ὅλας ἐκείνας τὰς προετοιμασίας, καὶ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της, τί τάχα ἐσκόπευαν οἱ Ἀτσίγγανοι νὰ κάμουν. Ἀλλοίμονον! Δὲν ἤργησε νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ βεβαιωθῇ.

Ἡ Ἀτσιγγάνα σκοπὸν εἶχε ἁπλούστατα νὰ τῆς μαυρίσῃ τὸ χρῶμα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ φαίνεται, ἀπὸ μακρὰν τοὐλάχιστον, σὰν Ἀτσιγγανοπούλα.

Καὶ πάλιν ἡ δυστυχισμένη Ἀνδρέα ἄλλο δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ὑποταχθῇ. Ὑπήκουσε λοιπὸν εἰς τὴν ἀπότομον διαταγὴν ποῦ τῆς ἐδόθη νὰ καθήσῃ· καὶ ἡ στρίγλα, γονατισμένη ἐμπρός της, ἤρχισε νὰ τῆς πασσαλείφῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χέρια της ἕως ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐσκέπαζαν τὰ ἐνδύματα.

— Νά! ἐφώναξε, καθὼς ἔκαμνε, ἅμα ἐτελείωσε τὸ ἔργον της, μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰ καμαρώσῃ καλλίτερα τὸ κατόρθωμά της· οὔτε ἡ μάννα σου ἡ ἴδια δὲν θὰ σ' ἐγνώριζε!... Ἀ! μὰ εἶνε καὶ τὰ μαλλιά σου τώρα, ποῦ πρέπει νὰ πέσουν κι' αὐτά· δὲν ταιριάζουν διόλου μὲ τὸ χρῶμά σου.

Αὐτὸς ὁ νέος κίνδυνος ἔκαμε τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἄμοιρης Ἀνδρέας νὰ ὑπερβῇ κάθε ὅριον.

— Ὄχι, ὄχι! δὲν θέλω! ὠλόλυζε, κ' ἔφερε τὰ χέρια της πρὸς τὰ ὡραῖα μακρυὰ μαλλιά της διὰ νὰ τὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὰς δύο χαλυβδίνας λεπίδας, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ ἀνδρογυναῖκα ἐκείνη ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν της.—Ἀχ! σᾶς παρακαλῶ,—τῆς ἔλεγε, καὶ τὸ στῆθός της ἐφούσκωνεν ἀπὸ τοὺς λυγμούς, — λυπηθῆτέ με, ἀφῆστέ μου τὰ μαλλιά μου.

Κ' ἐσήκωνε πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς Ἀτσιγγάνας τὰ ἱκετευτικά της βλέμματα, μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸς θὰ συνεκινεῖτο εὐκολώτερα, παρὰ ἡ ἄκαμπτος σύντροφός του.

Αἱ ὀλίγαι ἑκατοντάδες τῶν φράγκων, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχεν ἀνασύρῃ ἀπὸ τὴν μικρὰν βαλίτσαν εἶχαν ἀράγε προδιαθέσῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν; ἢ μήπως εἶδεν ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον ν' ἀργοποροῦν περισσότερον εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους;... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀφοῦ ἔβγαλεν ἀπὸ τὰ χονδρὰ χείλη του τὴν πίπαν ποῦ εἶχεν ἀκόμη κ' ἐκάπνιζε:

— Ἔλα τώρα, ἐμουρμούρισε, ἄφησέ της ἥσυχα τὰ μαλλιά της, Νελίδα. Φθάνει ἕως ἐδῶ· καιρὸς εἶνε νὰ τὸ κόψουμε λάσπη. Κ' ἔπειτα, τὸ ξέρεις πολὺ καλά, ἡ Λεία μας ἔχει κι' αὐτὴ μακρυὰ μαλλιά, μόλις λίγο σκουρότερα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ αὐτηνῆς τῆς μικρῆς.

Χωρὶς διόλου νὰ λογαριάσῃ τὴν θέλησιν ποῦ εἶχεν ἐκφράσῃ ὁ ἄνδρας της, ἡ Ἀτσιγγάνα ἀνοιγόκλεισε κοντὰ εἰς τὸ αὐτί τῆς Ἀνδρέας τὸ τεράστιον σκουριασμένο ψαλίδι ποῦ ἐκρατοῦσε· καὶ ἄλλο δὲν ἐσυλλογίσθη παρὰ μόνον ἂν θὰ εἶχε καιρόν, διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν θυσίαν ποῦ ἐσχεδίαζε. Εἶχε, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, πολὺ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ κόψῃ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα μαλλιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἐσυλλογίζετο, κἄτι χρηματάκια θὰ ἔβγαζεν. Ὁ ἄνδρας της ὅμως δὲν τὴν ἄφησε. Ὥρμησε πρὸς τὴν Ἀτσιγγάναν, τῆς ἐτράβηξε πίσω τὸ χέρι καὶ τῆς ἀπέσπασε, μὲ κίνδυνον νὰ τὴν πληγώσῃ ἢ νὰ πληγωθῇ ὁ ἴδιος, τὸ ψαλίδι ποῦ ἦτο ἕτοιμη ἐκείνη νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς τὰ ξανθοπλόκαμα μαλλιὰ τῆς ἄμοιρης Ἀνδρέας.

Ἡ Ἀτσιγγάνα, ἀφωπλισμένη τώρα, ἐτραύλισε μέσα στὰ δόντια της μερικὰς ὑποκώφους βλασφημίας· ἔπειτα ἔσκυψε καὶ ἔκαμε βιαστικὰ καὶ γρήγορα ἕνα δέμα τὰ ὡραῖα φορέματα τῆς μικρῆς.

— Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε τὸ πουγγί σου; τὴν ἠρώτησεν ἔξαφνα, παρατηροῦσα αὐτὴν μὲ βλέμμα ἄπληστον καὶ φιλύποπτον. Δὲν ἐσηκώθηκες βέβαια νὰ πᾷς σὲ ταξεῖδι χωρὶς παράδες. Ἔλα, λέγε μου ποῦ εἶνε τὸ κομπόδεμά σου, καὶ κύττα νὰ μὴ μὲ γελάσῃς!

Ἐβάδισε πρὸς τὴν Ἀνδρέαν μὲ ὄψιν τόσον θηριωδῶς ἀποφασιστικήν, ὥστε αὐτὴ ἡ καϊμένη ὑπεχώρησεν ἐξ ἐνστίκτου μερικὰ βήματα.

— Ἦτανε μέσα στὸ σάκκο μου, ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ἐπῆρε!

Τῆς ἐφαίνετο κακὸν αὐτὸ ποῦ ἔκαμνε: νὰ καταγγείλῃ τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ παρέμβασις τὴν εἶχε προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ταπεινωτικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῶν μαλλιῶν της· ἀλλά, ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ἦτο πολὺ καλλίτερά της εἰς θέσιν ν' ἀμυνθῇ ἐναντίον τῆς μανίας τῆς συντρόφου του. Μὲ μάτια γεμάτα λύσσαν καὶ μὲ μουγγρίσματα μανισμένου θηρίου, ἡ Ἀτσιγγάνα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνδρός της καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ εἰς τί ποσὸν ἀνήρχοντο τὰ πλιάτσικα.

Ὁ ἄνδρας ἐζάρωσε τότε τὰ τεράστια φρυγανώδη φρύδια του.

— Κύττα τὴ δουλειά σου, ἐσύ, τῆς ἀπήντησεν ἀνασηκώνων τοὺς ὤμους του· καὶ γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ μέλῃ!

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ λούσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀτσιγγάνου χείμαρρος ἀπὸ ὑβριστικώτατα χονδρόλογα, καὶ τότε ἡ Ἀνδρέα εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τρυπώσῃ γρήγορα-γρήγορα ὀπίσω ἀπὸ τὴν θημωνιὰν τοῦ σανοῦ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ. Ἀλλά, ὅπως προείπαμεν, ἡ γῆ ἐβαθούλωνε κατὰ τὸ μέσον, σὰν μεγάλη λεκάνη, καί, ἐπειδὴ ἦτο ἀνάγκη ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περάσῃ καὶ ν' ἀναβῇ τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς κοιλότητος, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν δρόμον, θὰ ἐξετίθετο εἰς τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀλητῶν, ποῦ ἐφιλονεικοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θημωνιᾶς.

Ἔπρεπεν ὅμως νὰ φύγῃ ὁπωσδήποτε ἀπὸ κοντά των καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως, διότι φόβος ἦτο μήπως ὁ ἄνδρας θελήσῃ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, διότι τὸν εἶχε καταγγείλῃ. Ἔρριψε, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἀπελπιστικὰ βλέμματα, καί, ὅταν τέλος εἶδεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἕνα ρῆγμα εἰς τὸν φράκτην ποῦ ἐχώριζε τὸ χωράφι ἀπὸ τὸ διπλανό του, ἀπεμακρύνθη ἡσυχα-ἡσυχα ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον ἄσυλον, τὸ ὁποῖον τῆς παρεῖχεν ὁ σωρὸς τοῦ ξηροῦ χόρτου, ἔφθασεν εἰς τὸ ρῆγμα, καί, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον, ἐγλύστρησε κ' ἐπέρασε μέσ' ἀπὸ τὸ χάλασμα.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου ἦτο σκαμμένο ἕνα στενὸ καὶ βαθὺ χανδάκι, γεμάτο ἀπὸ βάτους καὶ τσουκνίδες. Ἡ Ἀνδρέα ἔπεσεν ἐκεῖ μέσα κ' ἔμεινε τρυπωμένη ἐκεῖ, ἀκίνητος, συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της, μὲ τὰ μάτια της διαρκῶς προσηλωμένα εἰς τὸ ρῆγμα, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ περάσῃ. Εἶχε δύο μόλις λεπτὰ κρυμμένη ἐκεῖ, ὅταν αἱ ἐξωργισμέναι φωναὶ τῶν δύο ἀτσιγγάνων ἔπαυσαν ν' ἀκούωνται. Σχεδὸν ἀμέσως, μία ὑπόκωφος ἀνακραυγὴ τῆς στρίγλας ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἀνδρέαν ὅτι εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν ἐξαφάνισίν της.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ πάῃ πολὺ μακρυά, ἐγρύλλισεν ἡ γυναῖκα. Πρέπει νὰ τῆς ξαναρρίξωμε τὸ τσεγκέλι, εἰδεμὴ θὰ πάῃ νὰ σηκώσῃ τὸν κόσμον ἐναντίον μας!

Ἔφεραν γῦρο τὲς θημωνιές, ἀνεσκάλευσαν τοὺς σωροὺς τοῦ χόρτου, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τὴν εὕρισκαν ἐκεῖ παραχωμένην. Ἦλθε μάλιστα εἰς τὸν ἄνδρα ἡ ἰδέα νὰ προβάλῃ τὴν ζωώδη κεφαλήν του εἰς τὸ ἄνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε ξεφύγῃ τὸ θῦμά των· καί, ἀφοῦ διέτρεξε μὲ τὸ ἐρευνητικόν του βλέμμα τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἐνώπιόν του, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν σύντροφόν του, κατασκασμένος, διότι οὐδὲ ἴχνος τῆς Ἀνδρέας εἶχε κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ.

— Δικό σου εἶνε τὸ σφάλμα! τῆς εἶπε, κ' ἔσφιγγε τὰ δόντια του ἀπὸ τὸν θυμόν. Ἂν δὲν μοῦ ἔπιανες τὸν καυγᾶ... Τώρα ποῦ ἡ κυρά μας τὸ ἔσκασε κανόνι, δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὸ στρίψωμε, ἂν δὲν θέλουμε νὰ μᾶς γραπώσῃ ἡ ἀστυνομία, πρὶν προφτάσωμε νὰ νοιώσωμε ἀπὸ ποῦ ἦλθε.

Ἡ ἀνδρογυναῖκα εἶχε, φαίνεται, τὴν ἰδίαν γνώμην, διότι τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός της ἔβαλαν τέλος εἰς τὰ λόγια περὶ ἐκδικήσεως, τὰ ὁποῖα ἐπρόφερεν ἐναντίον τῆς φυγάδος, ἂν τυχὸν αὐτὴ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ξαναπέσῃ ἄλλην φορὰν στὰ χέρια της...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ἐντρέπεται διὰ τὰ ἐλαττώματά του—δὲν ἐντρέπεται ὅμως καὶ νὰ τὰ διορθώσῃ.

Ὡραῖος ἄνθρωπος ἀλλ' ἀνόητος, ὁμοιάζει μὲ καλλιγραφημένην ἐπιστολὴν πλήρη μωριῶν.

Ὅσοι καυχῶνται διὰ τοὺς προγόνους των ὁμοιάζουν μὲ τὲς πατάτες, τῶν ὁποίων τὸ καλλίτερον μέρος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν γῆν.

Ὅποιος θυμώνει διὰ τὰς ἀνοησίας τῶν ἄλλων, δὲν ἐμελέτησεν ἀκόμη ἐπαρκῶς τὰς ἰδικάς του.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΚΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ ἀπὸ τὰς μανίας, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται πολὺ συχνὰ εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον, εἶνε καὶ ἡ μανία τῆς ἐκδόσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Καταλαμβάνονται ἀπὸ αὐτὴν ὄχι μόνον ὅσα παιδιὰ γράφουν ἢ φαντάζονται ὅτι εἰμποροῦν νὰ γράψουν, ὄχι μόνον ὅσα εἶνε ἁπλῶς φιλόμουσοι καὶ φιλαναγνῶσται κ' ἔχουν τὴν συνήθειαν τοῦ τυπωμένου χαρτιοῦ, ἀλλὰ ἀκόμη,—αὐτὸ εἶνε τὸ περιεργότερον—καὶ παιδιὰ τὰ ὁποῖα οὔτε γράφουν, οὔτε κἂν διαβάζουν πολύ, οὔτε ἀγαποῦν ἐξαιρετικῶς τὰ γράμματα. Ἐκεῖνοι τὸ κάμνουν ἀπὸ πρόωρον φιλοδοξίαν· αὐτοὶ μᾶλλον ἀπὸ πρόωρον πνεῦμα κερδοσκοπικόν. Διότι νομίζουν, ὅτι ἅμα κατορθώσουν νὰ ἱδρύσουν μίαν ἐφημεριδούλαν ἢ ἕνα περιοδικάκι, ἐκεῖνοι μὲν θὰ δοξασθοῦν, αὐτοὶ δὲ θὰ πλουτήσουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἀγονται κυρίως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς μιμήσεως τῶν μεγάλων, καὶ αἱ ἐκδόσεις των κατὰ βάθος εἶνε ἕνα παιγνίδι, ὅπως κάθε ἄλλο παιγνίδι. Τὰ παιδία παίζει...

Ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν καταλαμβάνονται συχνότερα οἱ πολυστεῖς συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως». Αὐτὸ μοῦ φαίνεται φυσικόν. Τόσον καιρόν, ἡ τρυφὴ των καὶ ἡ διασκέδασίς των εἶνε ἕνα περιοδικόν. Διαρκῶς μὲ αὐτὸ ἔχουν νὰ κάμουν. Καὶ εἰς τὸ τέλος, ἁπλούστατα, θὰ τοὺς ἔλθῃ ἡ ὄρεξις νὰ τὸ μιμηθοῦν. Ἂν ἡ «Διάπλασις» ἦτο ἐκκλησία, θὰ ἔκαμναν ἐκκλησούλαν· ἂν ἦτο καράβι, θὰ ἔκαμναν καραβάκι· εἶνε περιοδικόν—κάμνουν περιοδικάκι. Διὰ τοῦτο, εἰς τὸν κύκλον μας, τὰ περιοδικάκια ἀφθονοῦν. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς ἕνας φίλος μας νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ: «Σκέπτομαι νὰ ἱδρύσω ἓν περιοδικόν· τί μὲ συμβουλεύετε;» Καὶ δὲν παρέρχεται μὴν χωρίς, παρὰ τὰς συμβουλάς μας, νὰ λάβωμεν καὶ τὸ δεῖγμα: τὸ πρῶτον φύλλον ἑνὸς μικροῦ περιοδικοῦ, ποτὲ χειρογράφου, ποτὲ λιθογραφημένου, ποτὲ τυπωμένου... Συνήθως τὸ ὄνειρον ἱκανοποιεῖται μὲ τὸ πρῶτον αὐτὸ φυλλον. Κάποτε ἐκδίδεται καὶ δεύτερον· σπανιώτατα ἐκδίδεται καὶ τρίτον· καὶ σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐκδίδεται καὶ τέταρτον... Οἱ νεαροὶ ἐκδόται, ἀργὰ ἢ γρήγορα, χρεωκοποῦν καὶ ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς: ἐξαντλοῦν δηλαδὴ καὶ τὸ ἰσχνὸν χαρτοφυλάκιόν των καὶ τὸ ἀκόμη ἰσχνότερον βαλάντιόν των. Καὶ τότε μόνον ἡσυχάζουν, καὶ τότε μόνον βλέπουν ὅτι ἡ συμβουλὴ τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ὁποία τοῖς ἐσύστησε νὰ μὴ κάμουν τίποτε, δὲν προήρχετο οὔτε ἀπὸ... φθόνον, οὔτε ἀπὸ φόβον... ἀνταγωνισμοῦ!!

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι περιοδικὸν ἱδρυόμενον ἀπὸ παιδιά, γραφόμενον ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἀπευθυνόμενον πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐδοκιμήσῃ. Ἁπλούστατα, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ γράφεται καλά, νὰ τυπώνεται καλὰ καὶ νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς συνδρομητάς του. Ἑπομένως δὲν εἰμπορεῖ νὰ τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως, παρὰ τῶν ὀλίγων συγγενῶν ἢ φίλων τοῦ ἐκδότου, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν εἶνε ἀρκετοὶ διὰ νὰ τὸ διατηρήσουν. Ἔπειτα ὁ ἐκδότης, μαθητὴς ἢ φοιτητής, ἔχει καὶ τὰ μαθήματά του, ὅταν δὲ βλέπῃ ὅτι μὲ τὸ περιοδικὸν οὔτε δοξάζεται οὔτε πλουτίζει, ἀλλὰ ἐξοδεύει καιρὸν καὶ χρήματα, δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ μαθήματά του.

Καὶ ὅμως! κάθε κανὼν ἔχει τὴν ἐξαίρεσίν του. Ἔλαβα προχθὲς τὸ πρῶτον φύλλον ἑνὸς περιοδικοῦ, ἀπὸ μαθητὰς καὶ φοιτητάς, χθεσινοὺς καὶ σημερινοὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως», τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ, ἂν ὄχι νὰ τοὺς δοξάσῃ, ἂν ὄχι νὰ τοὺς πλουτίσῃ, τοὐλάχιστον νὰ τοὺς τιμήσῃ μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ νὰ ὑποστηριχθῇ, καὶ νὰ σταθῇ, καὶ νὰ εὐδοκιμήσῃ. Διότι εἶνε ὡραῖον, ὡραῖα τυπωμένον καὶ προπάντων ὡραῖα γραμμένον. Καὶ πολὺ-πολὺ πρωτότυπον. Φαντασθῆτε μόνον ὅτι συντάκται του εἶνε ἀποκλειστικῶς νεαροὶ ποιηταὶ καὶ ὅτι τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δὲν δημοσιεύει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ποιήματα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὡραῖα ποιήματα. Μερικὰ δὲ τόσον πολὺ ὡραῖα, ὥστε νὰ μὴ διστάζῃ κανεὶς νὰ τὰ ὀνομάσῃ, ὅπως τὰ ὠνόμασε μία ἐφημερίς, ἀριστουργήματα.

Ἡ «Ἤγησώ» λοιπόν,—αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου περιοδικοῦ,—ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος. Καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴν ἀποτελῇ, ἀφοῦ καὶ οἱ ἱδρυταί της εἶνε παιδιὰ ὁλως διόλου ἐξαιρετικά: Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ κ. Ν. Πολίτου (ὁ *Ἀκρίτας* καὶ ὁ *Ἀριστομένης* ὁ *Μεσσήνιος*, οἱ παλαιοί μας φίλοι), ὁ Ἀλέανδρος Κ. Παλαμᾶς. (*Ἄριελ*) ὁ Ναπολέων Λ. Λαπαθιώτης (*Αἰθήρ*), ὁ *Ρῶμος Φιλύρας* (τὸ πρώην *Κορινθιακὸν Κῦμα*) καὶ ἄλλοι. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἶνε διαλεκτοί. Διακρίνονται μεταξὺ τῶν νέων ποιητῶν, καὶ πρὶν ἱδρύσουν ἰδικόν των φύλλον, τὰ ποιήματά των ἐφιλοξενήθησαν εἰς ἄλλα, καὶ ἔκαμαν ἐντύ-

πωσιν καὶ ἐπηγέθησαν πολύ. Εἶχαν ἤδη ἀποκτήσῃ κάποιαν φήμην μεταξὺ τῆς νεολαίας, καὶ ἡ «Ἡγησώ» των εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκίνησε τὴν προσοχὴν καὶ ἔγινε δεκτὴ μὲ ἀγάπην καὶ εὗρεν ἀρκετοὺς συνδρομητάς, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ ζήσῃ καὶ θὰ προκόψῃ. Καὶ αὐτὸ τὸ εὔχομαι ὁλοψύχως. Διότι, καθὼς σᾶς εἶπα, εἶνε ὡραῖον περιοδικόν. Καὶ τὸ συνιστῶ ἐγκαρδίως εἰς ὅλους τοὺς φίλους τῆς ποιήσεως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑποστηρικτὰς τῶν νέων λογίων, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἡ ἐλπὶς τοῦ μέλλοντος.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β'.

Ὁ ζωγράφος κρατεῖ ἕνα μεγάλο χρωματιστὸ μολύβι καὶ ζωγραφίζει

«Μὴν τὰ κουνᾶτε ἔτσι τ' αὐτιά σας...»
(Σελ. 196, στ. β'.)

ἐπάνω στὸ χαρτί. Πότε κυττάζει τὸ χαρτί, καὶ πότε τὸν Νῖκο. . .

— Μά. . . δὲν θὰ μὲ ζωγραφίσετε μὲ λαδομπογιές, κύριε ζωγράφε;—ἐρωτᾷ ὁ Νῖκος.

— Ὄχι κύριε. . . Τώρα δὲν εἶνε τῆς

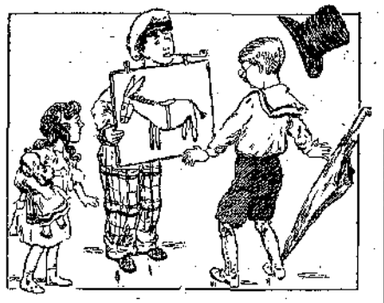

«Ἡ εἰκόνα του ἤτανε ἕνα γαϊδουράκι!...»
(Σελ. 197. στ. β'.)

μόδας αἱ *μπογιές*, τώρα ὅλοι ζωγραφίζονται μὲ *κραγιόνια*. . . .

Ἡ Ζαΐρα σὲ λιγάκι πηγαίνει μαζὶ μὲ τὴν κοῦκλά της κοντὰ στὸν ζωγράφο, γιὰ νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὴ πῶς ζωγραφίζει τὸν ἀδελφό της.

— Ἀ! ὄχι, λέγει ὁ κύριος Τοτός, θὰ μὲ ταστίσετε, δεσποινίδες μου. . . Σᾶς παρακαλῶ νὰ σταθῆτε πιρεκεῖ, διότι δὲν ἐπιτρέπεται. . .

— Καὶ γιατί δὲν κάνει; Φοβᾶστε μήπως σᾶς τὴν φᾶμε, τὴν ζωγραφική σας;

— Ζαΐρα! κάθησε ἥσυχη, σὲ παρακαλῶ! τῆς φωνάζει ὁ Νῖκος. Ἀφοῦ τὸ ἀπαγορεύει ὁ κύριος ζωγράφος! . . .

Ἀλλά, διὰ νὰ τὰ εἰπῇ αὐτά, εἶχε κουνηθῆ λιγάκι ἀπὸ τὴν πόζαν του. Καὶ τότε πιὰ ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὸν κύριο ζωγράφο, πῶς ἄναψε κ' ἐκόρωσε.

Ἡ πίπα του ἐγύρισε ἀνάποδα ἀπὸ τὸν θυμό του· καὶ καλὰ ποῦ δὲν εἶχε οὔτε φωτιὰ οὔτε καπνὸ ἡ πίπα, γιατί θὰ ἔπεφταν ἐπάνω στὴν εἰκόνα καὶ θὰ τὴν ἐχαλνοῦσαν.

— Σταθῆτε ἀκούνητος! Ὑψηλὰ τὸ κεφάλι! Ἴσια ὁ λαιμός... Μά, σᾶς παρακαλῶ, μὴν τὰ κουνᾶτε ἔτσι τ' αὐτιά σας, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ζωγραφίσω!

Ἡ Ζαΐρα βάζει τὰ χάχανα. Τῆς φαίνεται πολὺ νόστιμο αὐτὸ τὸ ἀστεῖο.

— Χά, χά! χῖ, χῖ, χί!.. καλέ, ὁ Νῖκός μας κουνᾷ τ' αὐτιά του, σὰν τὸ γαϊδουράκι τοῦ περιβολάρη!

— Ἀκριβῶς! λέγει ὁ ζωγράφος.

— Γώ, γώ, γώ!—λέγει καὶ ἡ Παλμύρα, καθὼς τὴν ἔσφιγγεν ἡ Ζαΐρα στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Νῖκος γίνεται κατακόκκινος. Αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι τὰ αὐτιὰ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀκόμα, δὲν κουνιοῦνται. Δὲν ἀπαντᾷ ὅμως τίποτε, διὰ νὰ μὴ θυμώσῃ τὸν κύριον ζωγράφον.

Καὶ ὁ ζωγράφος ζωγραφίζει, ζωγραφίζει, ζωγραφίζει.

Σὲ λιγάκι τοὺς προστάζει:

— Κλεῖστε τὰ μάτια σας, κύριε καὶ δεσποινίδες. Ἡ εἰκόνα τοῦ κυρίου ἐτελείωσε. Εἶνε ἀπαράλλακτος. . . . Κλεῖστε τὰ μάτια σας, καί, ἅμα σᾶς πῶ: ἀνοίξτέ τα, νὰ τ' ἀνοίξετε,—νὰ 'δῆτε καὶ ν' ἀπορήσετε. Τόσο πολὺ τοῦ μοιάζει!

Ὁ Νῖκος, ἡ Ζαΐρα καὶ ἡ Παλμύρα σφαλοῦν τὰ μάτια των. Ὁ Τοτός σηκώνεται καὶ γυρίζει τὸ τελλάρο:

— Προοοοσοχή!. . . Ἀνοίξτέ τα!

Τ' ἀνοίγουν καὶ μένουν μάρμαρο! Ἡ Ζαΐρα σφίγγει τὴν Παλμύρα στὴν ἀγκαλιά της, γιὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸ θέαμα καὶ τρομάξῃ. Ὁ Νῖκος τὰ χάνει· ἀφίνει καὶ τοῦ πέφτουν ἡ ὀμπρέλλα του, ἡ καπελλαδοῦρά του, παρὰ τρίχα νὰ τοῦ σπάσουν καὶ τὰ χρυσᾶ γυαλιὰ τοῦ παπποῦ. . .

Ἡ εἰκόνα του ἤτανε ἕνα γαϊδουράκι!

(Ἕπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἀργὰ καὶ προσεκτικά, ὁ Ἰανὸς ἐτραβήχθη πρὸς τὰ ὀπίσω, μὲ τὰ βλέμματα διαρκῶς χαμηλωμένα πρὸς τὰ πόδια τοῦ Ὑβών. Ἔφθασεν ἔτσι κοντὰ εἰς ἕνα δενδράκι, τοῦ ὁποίου τὰ κλαδιά, λεπτὰ καὶ εὐλύγιστα, ἐμοιαζαν μὲ τὰ κλαδιὰ τῆς λυγαριᾶς . . . Ἔκοψε ἕνα, τὸ ἐμάδησεν ἀπὸ τὰ φύλλα του . . . καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ πολλὴν φροντίδα, χωρὶς κανένα κρότον, σὰν νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἀοράτου ἐχθροῦ.

Σιγὰ-σιγά, βῆμα πρὸς βῆμα, ἐπέστρεψεν ἔπειτα πρὸς τὸν αἰχμάλωτον τοῦ «κάτσ'ἐδῶ λιγάκι», καὶ ἐστάθη μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος. Ἔξαφνα, τὸ χέρι του ἐτινάχθη, τὸ ραβδί του μ' ἕνα σφύριγμα ἐχάραξεν ἡμικύκλιον εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ μαύρου.

— Ἐγλύτωσες, Ὑβὼν Κλοαρέκ!

Συγχρόνως ἔσκυβεν, ἐσήκωνεν ἀπὸ κάτω τὸ ἀποκεφαλισμένον σῶμα ἑνὸς ἑρπετοῦ, κ' ἔλεγε:

— Εἶνε τὸ φεῖδι-καλτσοδέτα, καὶ εἶχε τυλιχθῆ γύρω στὸ δεξί σου πόδι, ὅπως συνηθίζει νὰ κάμνῃ, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιτεθῆ. Σ' ἔσωσε τὸ «κάτσ'ἐδῶ λιγάκι», ποῦ σὲ ἐκράτησεν ἀκίνητον· διότι, μὲ τὸ πρῶτον κίνημα ποῦ θὰ ἔκαμνες, τὸ φεῖδι θὰ ἔμπηγε τὰ μυτερά του δόντια στὸ κρέας σου καὶ θὰ σ' ἐσκότωνε στὴν στιγμή.

Ἀνατριχιασμένος ἀπὸ τὴν φρίκην του, ὁ Ὑβὼν ἐκύτταξε τὸ δεξί του πόδι καὶ εἶδεν ὅτι αἱ λιναὶ λωρίδες, μὲ τὰς ὁποίας εἶχε τυλίξῃ τὴν κνήμην του, κατὰ τὸν συρμὸν τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν, εἶχαν μετατοπισθῆ ἀπὸ τὸ σαρκῶδες μέρος της, καὶ τὸν ἔπιασε τρεμοῦλα μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ κινδύνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε γλυτώσῃ.

— Γιατί μᾶς ἔλεγες ὅτι ἡ δική σου (*) ἡ ζωὴ ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ, ἐνῷ τὸ φεῖδι δὲν ἐφοβέριζε κανένα ἄλλον παρὰ ἐμένα; ἠρώτησε τὸν ἀνεψιόν τοῦ Μόνα.

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰανός, ἐνῷ κατεγίνετο νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν φίλον του καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀγκάθια τοῦ «κάτσ' ἐδῶ λιγάκι», — διότι, ἂν ἐμάθαινες τί εἴδους καλτσοδέτα σοῦ ἔσφιγγε τὸ πόδι, δὲν θὰ κατώρθωνες νὰ μὴ ἀνατιναχθῆς ἀπὸ τὴν τρομάρα σου. Καὶ οἱ συμπατριῶταί σου, ἀπὸ τὴν μεγάλην των ταραχὴν καὶ αὐτοί, ἦτο κίνδυνος μὴν κάμουν καμμίαν ἀφροσύνην. Ἐγνώριζαβότε, μὲ τὸ νὰ εἰπῶ ὅτι ἐγὼ ἐκινδύνευα, ἐσὺ μέν, Ὑβών, θὰ συνεκρατεῖσο διὰ νὰ μὴν πάθω τίποτε ἐγώ, οἱ δὲ κύριοι Ζουανὶκ καὶ Ἀμὼν θὰ εἶχαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πεῖράν μου, ἡ ὁποία θὰ μ' ἐβοηθοῦσε νὰ γλυτώσω . . .

(*) *Παρόραμα*.—Εἰς τὴν σελίδα 186. στήλη γ', στίχος 54, ἀντὶ «εἶσαι», ἀνάγνωσε: *εἶμαι χαμένος*.

Ὅλοι συνεχάρησαν ζωηρῶς τὸν Ἰανὸν διὰ τὴν ψυχραιμίαν του· ἔπειτα ὁ Ὑβών, ἐλεύθερος ἐπὶ τέλους, ἐπέστρεψε εἰς τὴν «συκο-τραπεζαρίαν», ὅπως ὠνόμασεν ὁ θεῖος Κόναν τὸ δένδρον ἐκεῖνο.

Τὰ ψητά, ἂν καὶ δυσκολομάσσητα, ἐκηρύχθησαν ἐξαίρετα· ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὰ αὐγὰ τῆς στρουθοκαμήλου,—τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ φαγητόν, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Μόνα,—οἱ φίλοι μας εὑρῆκαν μέσα εἰς τὰ κελύφη των τρία στρουθοκαμηλάκια, βρασμένα ἀπὸ τὴν πύραν τῆς φωτιᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς τὰ εἶχεν ἐκθέσῃ, ἂν καὶ εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν . . .

Ἐξεθύμαναν λοιπὸν τὴν πεῖνάν των εἰς τὰ καστανόχρωμα φροῦτα τοῦ «μαχομποχόμπο», ποῦ ἔμοιαζαν μὲ τὰ μούσπουλα κατὰ τὴν γεῦσιν, εἰς τὰ ἐξαίρετα ροδαλὰ βαμάσκηνα τοῦ *μοτσουρί*, εἰς τὰ χρυσᾶ καὶ χυλωμένα σῦκα, τὰ ὁποῖα μόνος ὁ Σὶρ Βασίλης δὲν κατεδέχθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἔξοχα. . . Εἶχε ὅμως πανηγυρίσῃ μὲ τὴν ἀντιλόπην τόσον πλουσιοπάροχα, ὥστε κανένα δὲν ἀνησύχησεν ἡ ἀποχή του ἀπὸ τὸ φροῦτο.

Τὸ δροσερὸ νεράκι μιᾶς πηγῆς ἐπότισε τὴν εὐωχίαν των, καὶ ἔπειτα οἱ ταξειδιῶταί μας, ἐξαιρουμένου τοῦ Μόνα, ἐξηπλώθησαν εἰς τὰ χόρτα διὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς τὸν ξεκουραστικὸν ὕπνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ . . .

Ἔξαφνα, ἕνας τρομερὸς ἁλαλαγμός, —ἄγρια ξεφωνητά, κλαδιὰ ποῦ ἔσπαζαν, —ἦλθε νὰ διακόψῃ τὰ ὄνειρα τῶν κοιμωμένων. Ἔπεφταν ἐπάνω των χαλάζι κάτι βόλια μαλακά, χλιαρὰ καὶ γλοιωδη . . . τὰ ὁποῖα τοὺς ἐτύφλωναν, τοὺς ἔχριζαν τὰ πρόσωπα, τοὺς ἐπλημμύριζαν μ' ἕνα παχὺ σιρόπι ποῦ ἔτρεχεν εἰς τὰ μάτια, εἰς τὰ μάγουλα, μέσα εἰς τὸν λαιμόν . . .

Ἦτο ἀληθινὴ βροχὴ ἀπὸ σῦκα. Τὰ ἐπετοῦσαν κάποιοι πίθηκοι *βαβουΐνοι*, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν πρὸς στιγμὴν τὴν συκιάν, ποῦ τοὺς ἐχρησίμευεν ὡς σπίτι, ἐπέστρεψαν πάλιν κ' εὑρῆκαν ὑπὸ τὴν σκιάν της τὴν συντροφιὰν τῶν παρεισάκτων, ποῦ εἶχαν, φαίνεται, ἀπαίσια σχέδια ἐναντίον των.

Τὰ σῦκα ἔπεφταν ἀκατάπαυστα, οἱ συκοβολημένοι ὅμως ἦσαν μακράν, προσπαθοῦντες νὰ σκουπισθοῦν, νὰ τινάξουν τὰ φροῦτα τὰ κολλημένα εἰς τὰ φορέματά των.

Ὁ Μόνας ἦτο ἕτοιμος νὰ φιλοδωρήσῃ τοὺς βαβουΐνους μὲ μερικοὺς καλοὺς τουφεκισμούς, ἀλλὰ ὁ κ. Ζουανὶκ παρενέβη ὑπὲρ αὐτῶν, δικαιολογῶν ὡς νόμιμον τὴν ἄμυνάν των, ἀφοῦ ἐνόμισαν οἱ καϊμένοι ὅτι παρεβιάζετο τὸ ἄσυλον τῆς ἑστίας των . . . Ὁ Σὶρ Βασίλης ἐτάχθη ἐπίσης μὲ τὸ μέρος τῆς ἐπιεικείας, ποὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔκλινεν, ἅμα ἐκαλότρωγε κ' ἐκαλοχώνευεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ τρομερὸς ὅταν ἦτο νηστικός, ἐγίνετο γλυκὺς καὶ χαριτωμένος, ἅμα ἐχόρταινε, καὶ ὁ βομβαρδισμὸς ἐκεῖνος μὲ τὰ σῦκα τὸν διεσκέδασεν ὅσον καὶ τὸν Ὑβών. Ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὸν λοχαγὸν τῆς σωματοφυλακῆς καὶ τὸν προστατευόμενον τοῦ κ. Γιάγκου Ἀμών, νὰ συναγωνίζωνται εἰς τὴν εὐθυβολίαν πολεμοῦντες μὲ τοὺς βαβουΐνους, οἱ ὁποῖοι, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν χρυσωμένων σύκων των, ἐδέχοντο σβόλους ἀπὸ χῶμα καὶ ἀπὸ χορταράκια . . .

Ἡ δροσιὰ διεδέχθη ἔξαφνα τὴν ζέστην. . . Ἄνεμος σφοδρὸς καὶ ψυχρός, ὅπως ὁ μαΐστρος εἰς μερικὰ μέρη, ἐσήκωνε σύννεφα ἀπὸ σκόνην... Ἦτο καιρὸς νὰ πάρουν πάλιν δρόμον.

«Ἦτο ἀληθινὴ βροχὴ ἀπὸ σῦκα...» (Σελ. 197.)

— Μετὰ δύο ὥρας, εἶπεν ὁ Ἰανός, θὰ φθάσωμεν εἰς ἕνα χωριό, κ' ἐκεῖ θὰ περάσωμε τὴν νύκτα μας.

Ἵππευσαν, καὶ μετὰ τὸ μικρὸν σκιερὸν δασάκι, ἔφθασαν εἰς τὰ λειβάδια τὰ στολισμένα μὲ ἄνθη, κ' ἔπειτα εἰς ἕνα δάσος, ὄχι πυκνόφυλλον καὶ μυστηριῶδες, ἀλλὰ ἀραιὰ φυτευμένον μὲ τεράστια βαοβάβ, μὲ φοίνικας καὶ μὲ ἀκακίας, μεγαλοπρεπῆ δένδρα ποῦ δὲν διεκλαδίζοντο παρὰ εἰς ὕψος μέγιστον.

Ἕνας καὶ μόνος πλατὺς δρόμος ἐπερνοῦσεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, δὲν ἔλειπαν δὲ ἀπὸ αὐτὸν τὰ «κάτσ' ἐδῶ λιγάκι», τὰ ὁποῖα ὅλοι, καὶ πρῶτος ὁ Ὑβών, προσεκτικὰ ἀπέφευγαν.

Ὁ Ἰανός, ὁ Μόνας, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑβών, ἐπήγαιναν εἰς γραμμὴν μετώπου, ὁδηγοῦντες βάδην τὰ ἄλογά των, κ' ἐπρόσεχαν ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ μὴν τὰ κουράζουν, διότι ἐγνώριζαν πόσον δύσκολον ἦτο νὰ προμηθευθοῦν ἄλλα, ἄτρωτα ἀπὸ τὸ κέντημα τῆς μύγας *τσέ-τσέ*...

Ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης, ἀφωσιωμένοι εἰς μίαν κουβένταν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν, ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων.

— Καιρὸς εἶνε ν' ἀρχίσωμε τὸν καλπασμόν, εἰδεμὴ θὰ νυκτωθοῦμε στὸν δρόμον!—παρετήρησεν ὁ Μόνας.

Τὰ ἄλογα ἤρχισαν νὰ πρέχουν γοργά, καὶ οἱ ταξειδιῶται ἠναγκάσθησαν νὰ κλείσουν τὰ μάτια των διὰ νὰ διασχίσουν τοὺς στροβίλους τῆς σκόνης, τοὺς ὁποίους ὁ ἄνεμος, αὐξήσας ἔξαφνα, ἐσήκωνε μὲ ὁρμήν...

Καὶ ἰδού, κάτι ἀπρόοπτον συνέβη. Τὸ ἔδαφος ἔλειψεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν τεσσάρων πρώτων ἵππων, οἱ ὁποῖοι κατεβυθίσθησαν βαρεῖς, ἐνῷ ἔτριζαν κ' ἔσπαζαν γύρω των ξερόκλαδα, καὶ μὲ τὴν πτῶσίν των παρέσυραν τοὺς ἀναβάτας των μέσα εἰς τὴν γῆν, ὅπου εἶχεν ἔξαφνα ἀνοιχθῆ μία μεγάλη τρύπα, σὰν παγίδα.

Ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης ἐπέτυχαν ἐγκαίρως νὰ συγκρατήσουν τ' ἄλογά των διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν πτῶσιν. Ἔντρομοι ἐπήδησαν ἐπάνω στὴν πρασινάδα κ' ἔσκυψαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὀπήν, ὅπου ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἀνεδεύοντο μπερδευμένοι. Σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ κεφαλὴ τοῦ Μόνα ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα.

— Εἶμαι γερός, δὲν ἔπαθα τίποτε ἐγώ, εἶπεν ὁ Μέγας Ἀρχηγός· φθάνει νὰ μὴν ἔπαθαν τίποτε καὶ οἱ ἄλλοι... Ἐλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τοὺς βροῦμε...τὸ χανδάκι δὲν εἶνε πολὺ βαθύ, κ' εὔκολον εἶνε νὰ καταβῆ κανεὶς μέσα.

Δὲν εἶχεν ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον του, καὶ ὁ Γιάγκος, ἐσκαρφάλωνεν ἐπίσης εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ λάκκου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν προστατευόμενόν του· καὶ οἱ δύο ἦσαν χωρὶς καμμίαν πληγήν, ἀλλὰ φοβερὰ τρανταγμένοι ἀπὸ τὸ πέσιμο...

— Καὶ ὁ Ἰανός; ποῦ εἶνε;—ἠρώτησεν ὁ Μόνας, κυριευθεὶς ἀπὸ φοβερὰν ἀγωνίαν, διότι δὲν ἔβλεπε τὸν ἀνεψιόν του, ἀφοῦ αὐτὸς μὲ τὴν εὐκινησίαν του, ἂν δὲν ἦτο πληγωμένος, ἔπρεπε πρῶτος νὰ ξεπλέξῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Κατέβη λοιπὸν νὰ ἴδῃ, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθησαν.

Ὁ λάκκος, ἐπιτήδεια κρυμμένος κάτω ἀπὸ μεγάλα κομμάτια χορταρια-

σμένου χώματος, τὰ ὁποῖα ἐστηρίζοντο εἰς ἕνα διάφραγμα ἀπὸ λεπτὰ καὶ ἐλαφρὰ κλαδιά, ἦτο πλατὺς καὶ εἶχε βάθος ἓξ μέτρων... Τὰ ἄλογα ἐκοίτοντο κάτω εἰς τὸ βάθος, μὲ τὰ πόδια των σπασμένα... Ὁ Γιάγκος τὰ ἀπετελείωσε ἕνα-ἕνα, μὲ μίαν σφαῖραν τοῦ ρεβόλβερ εἰς τὸ αὐτί...

Ὁ Ἰανὸς ὅμως δὲν ἦτο ἐκεῖ!

Καὶ πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς, τὸ χανδάκι εἶχε συνέχειαν, ἀλλὰ μὲ βάθος καὶ πλάτος δύο μόνον μέτρων. Ὁ Μένας καὶ ὁ κ. Ζουανὶκ εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δεξιὸν τμῆμά του, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης καὶ ὁ Ὑδὼν εἰς τὸ ἀριστερόν.

Οἱ δύο τελευταῖοι ἐπροχώρησαν εἰς τὸν ὑπόγειον δρόμον ἕως ἑκατὸν μέτρα κ' ἔφθασαν εἰς τὴν ἔξοδόν του, χωρὶς ν' ἀνακαλύψουν τὸ ἐλάχιστον ἴχνος διαβάσεως τοῦ Ἰανοῦ. Ἐπείσθησαν ὅτι ὁ μικρὸς δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξαν γρήγορα καὶ εἰς τὰ πέριξ, χωρὶς περισσοτέραν ἐπιτυχίαν, ἐπέστρεψαν ὀπίσω.

Τὸ δεξιὸν τμῆμα τῆς ὑπονόμου προεξετείνετο ἕως ἡμισυ χιλιόμετρον. Εἰς τὸ στόμιόν της, ὁ Ἄγγλος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του εὑρῆκαν τὸν Μόναν καὶ τὸν κ. Ζουανὶκ, οἱ ὁποῖοι ἐξήτασαν πρόσφατα ματήματα, ἐκεῖ εἰς τὸ χῶμα.

— Ἕνας ἄνθρωπος ἦλθεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπήγαγε τὸν Ἰανόν, εἶπεν ὁ Μέγας Ἀρχηγός, μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν ὀργήν· ἡ παγίδα τοῦ δάσους, ποῦ ἐνέμεσα κατ' ἀρχὰς πῶς ἦτο προωρισμένη διὰ καμμιὰν ἀγελὴν ἐλεφάντων, ἦτο δι' ἡμᾶς... Ὁ λῃστὴς ποῦ ἅρπαξε τὸν Ἰανὸν εἶνε Βὰ-Τοάνας, καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις...

Ἔσειεν ἕνα πτερὸ στρουθοκαμήλου, βαμμένο μὲ χρῶμα κόκκινο σὰν αἷμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὑρῆ εἰς τὴν ἔξοδον τῆς τάφρου.

— Ναί, εἶνε Βὰ-Τοάνας, ἐπανέλαβε μὲ μανίαν... ἦλθεν ἕως ἐδῶ μὲ τὴν στρουθοκάμηλόν του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰανὸς ἐπρόφθασε ν' ἀποσπάσῃ αὐτὸ τὸ πτερό, καὶ τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ, ὀρθῶς σκεπτόμενος ὅτι αὐτὸ θὰ μοῦ ἔδιδε τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου...

Ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς, ὁ πάντοτε τόσον ἀξιοπρεπὴς καὶ τόσον ἥρεμος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ... Στακτερὸ χρῶμα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του, τὰ μάτια του, πλημμυρισμένα ἀπὸ αἷμα, ἐτόξευαν ἀστραπάς, ὁ θυμός του τὸν ἔκαμνε ν' ἀναπηδᾷ... Ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος ἐξηφανίζετο κ' ἔμενε τὸ τέκνον τῆς ἐλευθέρας φύσεως, τὸ ἀκράτητον, τὸ ἄγριον καὶ τρομερὸν εἰς τὴν λύπην του. Καὶ μὲ φωνὴν ἀποφασιστικὴν διεκήρυξε:

— Ἀ! οἱ Βὰ-Τοάνας θέλουν τὸν πόλεμον! Μᾶς ἁρπάζουν τὸν βασιλέα μας! Θὰ 'δοῦν αὐτοί!... Μὰ τὸν ἱερὸν λέοντα, κηρύσσω τὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Βὰ-Τοάνας, τοὺς υἱοὺς τοῦ Κροκοδείλου, καὶ ὁρκίζομαι ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν Βανυαίων δὲν θὰ μείνῃ ἀνεκδίκητος!

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Η ΝΙΝΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΥΓΑ

Πέντε ἡ ὥρα...

Μὲ τὸ κεφαλάκι της ἀκκουμπισμένο εἰς τὸ χεράκι της, καὶ μὲ τὸν ἀγκῶνα στηριγμένον εἰς τὸ γραφειάκι της, ἡ μικροῦλά μας ἡ Νίνα, χωρὶς διάθεσι, μελετᾷ τὰ μαθήματά της. Τί ὡραῖος καιρός, τί ἥλιος λαμπρός, τί εὔμορφα ἔξω στὸν κῆπο!—κ' αὐτὴ νὰ κάθεται σὰν φυλακισμένη, ἀ! αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀδικία!

Καί, ἀντὶ νὰ διαβάζῃ τὸ βιβλίο της, ἡ Νίνα μας κυττάζει μιὰ μυγίτσα, ποῦ πετᾷ μέσα σὲ μίαν ἀκτῖνα... Ἄχ! τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε ἡ μυγίτσα! εἶνε ἐλεύθερη, οὔτε μάθημα νὰ μάθῃ, οὔτε γραπτὰ νὰ γράψῃ· πάει κ' ἔρχεται, ὅπως τῆς φανῇ κι' ὅπως τῆς καπνίσῃ, πετᾷ ἐδῶ, πετᾷ ἐκεῖ, πετᾷ μακρυά, καὶ διασκεδάζει ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἔχει ἕνα σωρὸ φιληνάδες, καὶ χοροπηδᾷ μαζί μ' αὐτὲς στὴν ἀέρα, καί, μ' ἕνα φυσικώτατον τρόπον, σὰν νὰ ἤτανε τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, κάμνει τὸν περίπατόν της εἰς τὸ ταβάνι μὲ τὰ πόδια ἐπάνω καὶ τὸ κεφάλι κρεμασμένο κάτω!

Τί εὐτυχισμένη αὐτὴ ἡ μυγίτσα.

— Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν στὴ θέσι της, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὥρα, τὴν ὥρα τῆς μελέτης μου... συλλογίζεται ἡ Νίνα.

Καί, ἔξαφνα, τί περίεργον!— ἡ Νίνα αἰσθάνεται πῶς γίνεται μικρή. Ἐκεῖ ποῦ εἶνε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της, εἶνε τώρα κἄτι ποδαράκια μικρὰ καὶ ψιλὰ σὰν τὴν ἄκρα τῆς κλωστίτσας, καὶ κἄτι φτεράκια ποῦ ὅλο βουΐζουν!... Θαῦμα! ἡ Νίνα ἔγινε μύγα!

Ἡ Νίνα ποτὲ δὲν κάθεται νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ διευκρινίσῃ τὰ μυστήρια... Τῆς ἔχουν εἰπῆ πῶς τώρα πιὰ νεράϊδες μόνον στὰ παραμύθια ὑπάρχουν, δὲν εἶνε ὅμως παράξενο τώρα νὰ εὑρέθη καμμιὰ νεράϊδα κοντά της, νὰ τὴν ἤκουσε, καὶ νὰ τὴν ἀγγιξε μὲ τὸ ραβδάκι της. Κ' ἔτσι ἔγινε μύγα.

— Εὐχαριστῶ καλή μου, νεράϊδα!

Ἡ Νίνα-μύγα, μ' ἕνα πήδημα εὑρίσκεται ἐπάνω στὸ τετράδιό της, καὶ χοροπηδᾷ.

—Ἄχ! μαμμά μου, τί εἶν' αὐτὴ ἡ μεγάλη μαύρη λίμνη;

Ἡ Νίνα τσαλαβουτᾷ μέσα στὴν μεγάλη μελανιὰ ποῦ τῆς εἶχε πέσῃ προτήτερα ἀπὸ τὴν πέννα της. Καὶ ἐγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ μουτζουρωμένη, καὶ κάθεται νὰ καθαρισθῇ· γλύφει τὰ ποδαράκια της, καὶ βλέπει πῶς τὸ μελάνι ἔχει πολὺ ἄσχημη γεῦσι... Πούφ!

Βιάζεται ἡ Νίνα νὰ σκουπίσῃ τὰ μικρά της πτερά, τὰ ὁποῖα λάμπουν μὲ τὸν ἥλιο. Πφφφτ! νὰ την τώρα ποῦ πετᾷ σὰν τρελλὴ εἰς τὸν ἀέρα, γύρω-γύρω, μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες μυγίτσες.

— Ἐπὶ τέλους! αὐτὸ εἶνε ζωή, κι' ὄχι νὰ κάθεσαι καὶ νὰ σπάζῃς τὸ κεφάλι σου μὲ τὰ σχολὰ βιβλία!

Μπᾶ!... τί εἶνε αὐτὸ ποῦ βλέπει ἡ Νίνα ἐπάνω ἀπὸ τὴν μεγάλη τὴν ντουλάπα;... Τὸ μεγάλο βάζο μὲ τὸ γλυκό,—ἄχ! τί ὡραῖο γλυκό!—ποῦ τὸ ἔχει ἐκεῖ ἐπάνω κρυμμένο ἡ μαμμά. Διότι ἡ Νίνα εἶνε καὶ λαίμαργη, ξέρετε, - ὅσο δὲν ἀγαπᾷ τὴν μελέτη, τόσο ἀγαπᾷ τὰ γλυκά. Καὶ ἐκεῖνο τὸ βάζο τὴν γοητεύει.

— Τί ἔχω νὰ φάω τώρα! λέγει.

Πφφφτ!... κουνᾷ λίγο τὰ πτερά της κ' εὑρίσκεται καθισμένη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βάζου, καὶ ἀρχίζει νὰ χάβῃ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε ἂν τῆς ἔλεγαν ὅτι θὰ εἶχε εἰς τὴν διάθεσιν της τόσο μεγάλο βάζο καὶ αὐτὴ θὰ ἦτο τόση μικρή... Καλέ, αὐτὸ δὲν εἶνε βάζο, εἶνε ἄβυσσος!

Σκύβει νὰ κυττάξῃ μέσα, καί, μπλούμ! —πάρ' την κάτω.

— Παναγία μου... τί θὰ γίνω τώρα; συλλογίζεται ἡ Νίνα, ὅλη τυλιγμένη μὲ σιρόπι.

Φοβερὸ πρᾶγμα! αἰσθάνεται ὅτι βουλιάζει μέσα στὸ σιρόπι, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φωνάξῃ νὰ τρέξουν νὰ τὴν γλυτώσουν... Πάει, θὰ πνιγῇ!

Μία ὅμως μεγάλη μύγα εἶνε ἐκεῖ. πιασμένη σὰν αὐτήν, καὶ μὲ μίαν ἀπελπιστικὴν προσπάθειαν, ἡ Νίνα-μυγίτσα σκαρφαλώνει εἰς τὴν ράχιν της, σκουπίζεται, καθαρίζεται ὅπως-ὅπως, καὶ ξαναπαίρνῃ τὸ φύσημά της.

— Οὔφ! φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα!... συλλογίζεται ἡ Νίνα· προσοχὴ τώρα. Τὸ γλυκὸ εἶνε γλυκό, ὅταν ὅμως εἶνε κανεὶς μύγα, εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ παρατρώγῃ. Πᾶμε τώρα νὰ πάρουμε τὸν ἀέρα μας...

Καθὼς πετᾷ ἡ τρελλοῦλά μας, βλέπει πλῆθος ἄλλες μύγες, ποῦ φαίνονται πῶς διασκεδάζουν τρομερά, κρεμασμένες ἀπὸ μιὰ μακρυὰ κλωστή, ποῦ εἶνε καὶ αὐτὴ κρεμασμένη ἀπὸ τὴν κρεμαστὴ λάμπα... Πετᾷ κοντὰ ἀμέσως... Φρίκη! ἐκείνη ἡ κλωστὴ εἶνε ἀλειμμένη μὲ ἰξόν, καὶ ἡ Νίνα εὑρίσκεται πιασμένη μαζὶ μὲ ἄλλες πολλὲς μύγες, ποῦ εἶνε τώρα νεκρές! Εὐτυχῶς ἕνα ποδαράκι μόνον καὶ μιὰ ἀκρίτσα ἀπὸ τὸ ἕνα πτερό της ἔμειναν ἐκεῖ κολλημένα, καὶ ἡ τρελλή μας φεύγει.

— Πᾶμε ἔξω... λέγει. Ἂς φύγω μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο· ἐδῶ ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ κίνδυνοι καὶ παγίδες!

Ἔξω ὅμως εἶνε ἀκόμη χειρότερα. Κἄτι μεγάλα ἔντομα — φοβερὰ τέρατα τὴν κυνηγοῦν. Τὰ πουλάκια ἀπὸ παντοῦ ἔρχονται νὰ τὴν χάψουν.

Ἡ Νίνα ἀρχίζει νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ... ἐπάγγελμα τῆς μύγας δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχάριστον. Κουρασμένη τώρα, τρέχει κἄπου νὰ κρυφθῇ καὶ ν' ἀναπαυθῇ. Τρομάρα μου! ἐπιάσθηκε στὸ δίκτυ μιᾶς ἀράχνης, καὶ τί ἀράχνης! ἄσχημης, μεγάλης, μὲ κἄτι ἄγρια μάτια, μὲ κἄτι ἄγρια χέρια, σὰν τανάλιες!... Ἡ ἀράχνη πλησιάζει διὰ νὰ χάψῃ τὴν Νίνα μας, ἔξαφνα ὅμως,—εἶνε βλέπετε τυχερὴ ἡ Νίνα—μιὰ χελιδόνα, ποῦ ἔκαμνε τὰ ψώνια της, ἐπέρασε ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ εἶδε τὴν ἀράχνην καὶ τὸ θῦμά της. Χύνεται ἀμέσως στὸ δίκτυ, καὶ ἁρπάζει καὶ τὰ δύο ζωάκια.

Εἶνε βιαστικὴ ὅμως (διότι τὰ μικρά της τὴν περιμένουν ἀνυπόμονα), καὶ ἀπὸ τὴν βίαν της νὰ μαζεύσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἀφίνει καὶ τῆς φεύγουν μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρά. Ἔτσι ἄφησε καὶ τὴν Νίνα μας, καὶ αὐτὴ εἶδε κ' ἔπαθε, ὡς ποῦ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ νήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε περιτυλίξῃ ἡ κακιὰ ἀράχνη, καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ.

— Πᾶμε καλλίτερα μέσα στὸ σπίτι, —λέγει.

Τὸ παράθυρο εἶνε ἀνοικτό. Καὶ αὐτή, μὲ τὰ πονεμένα καὶ κολοβὰ φτερά της, ὁρμᾷ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἐπὶ τέλους! θὰ ξεκουρασθῶ τώρα!...

Ἀμὴ δέ! Κἄτι δαχτυλόρες τὴν ἁρπάζουν, καὶ—ὦ θέαμα φρικτόν!—ἡ Νίνα ἀναγνωρίζει τὸν Τάκη, τὸν ἀδελφό της, ποῦ εἶνε μέγας μυγοκυνηγὸς ἐνώπιον... τοῦ κυρίου γάτου των.

Ἡ Νίνα-μύγα ξεύρει τὴν μοῖράν της πιά. Τὴν ξεύρει, διότι καὶ αὐτὴ πολλὲς φορὲς εἶχε βοηθήσῃ τὸν Τάκη εἰς τὰ μαρτύρια ποῦ ἔκαμνεν εἰς τὰ ἀθῶα ἔντομα ποῦ ἔπεφταν στὰ χέρια του..." Ἄχ! τί πόνους ποῦ τραβᾷ τώρα ἡ καϊμένη! Ὁ Τάκης τῆς κάμνει ὅλα τὰ βασανιστήρια, τῆς ξερριζώνει ἕνα-ἕνα τὰ ποδαράκια της, καὶ τώρα... ἄχ! τὴν τυλίγει μέσα σὲ ψιλὴ ζάχαρι, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὸν γάτον, ποῦ τοῦ ἀρέσουν φοβερὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ γλυκίσματα.

Νά τος κι' ὅλας ποῦ ἔρχεται ὁ γάτος, μὲ τὰ γυαλιστερὰ μάτια του, καὶ γλύφει κι' ὅλας μὲ τὴν τριανταφυλλένια του γλωσσίτσα τὴν μυτίτσα του... Ἔλεος!...

. . . . . .

Ντίν! ντίν! ντίν! ντίν! ντίν! ντίν!... Ἐξ ἡ ὥρα!

Ἡ Νίνα πάει νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν της ποῦ βλέπει ὅτι εὑρέθη πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφειάκι της, μὲ τὸ μελανωμένο τετράδιό της καὶ μὲ τὰ βιβλία της... Τὴν εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος; ἡ εἶχε γίνῃ μύγα πραγματικῶς, διὰ μίαν ὥραν;... Αὐτὸ οὔτε ἡ ἴδια εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσῃ. Τώρα ὅμως ἡ Νίνα γνωρίζει ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ κάθεται κανεὶς καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του, ὅσον καὶ ἂν εἶνε κουραστικὰ καὶ ἄχαρα, παρὰ νὰ γίνῃ μύγα — ἔστω καὶ διὰ μίαν ὥραν—σὰν ἐκείνη τὴν μυγίτσα, ποῦ ἀσυλλόγιστη καὶ τρελλή, πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸν ἀέρα, πότε στὸν ἥλιο καὶ πότε στὸν ἴσκιο...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ χρυσὸ ἀγκίστρι.

Ἕνα βασιλόπουλο ἐφαντάσθη μίαν ἡμέραν νὰ κατέβῃ εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νὰ ψαρεύσῃ μὲ τὸ καλάμι. Ἔβαλε λοιπὸν καὶ τοῦ ἑτοίμασαν ἕνα καλάμι μὲ μεταξωτὸ κορδόνι, καὶ εἰς τὴν ἄκραν του ἔδεσε ἕνα ἀγκίστρι χρυσό.

Ἐπῆρε τὸ καλάμι, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ κατάλληλον μέρος, ἔβαλε τὸ δόλωμα, ἔρριξε τὸ ἀγκίστρι εἰς τὸ νερὸ κ' ἔπιασε ἕνα ψαράκι. Ἐξαναδόλωσε πάλιν τὸ ἀγκίστρι, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μία συναγρίδα ἐδάγκασε τὸ δόλωμα, ἀλλὰ μὲ τὸ τίναγμα ποῦ ἔκαμεν, ἔκοψε τὸ κορδόνι κ' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ χρυσὸ ἀγκίστρι.

—Ἔτσι λοιπόν, εἶπε τὸ βασιλόπουλο, ἔχασα τὸ χρυσό μου τὸ ἀγκίστρι, καὶ δὲν ἔπιασα παρὰ ἕνα ψαράκι μοναχά! Φέρετέ μου γρήγορα ἕνα σιδερένιο ἀγκίστρι. Τρελλὸς εἶνε ὅποιος πολλὰ ἐξοδεύει ἐκεῖ ποῦ λίγα ἔχει νὰ ἐσοδεύσῃ!

Οἱ λαγοὶ καὶ τὸ Πάσχα.

Εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γερμανίας, τὰ παιδιὰ νομίζουν ὅτι οἱ λαγοὶ γεννοῦν... τὰ κόκκινα αὐγὰ τοῦ Πάσχα. Καὶ γνωρίζετε πόθεν ἐπήγασεν αὐτὴ ἡ παιδικὴ παράδοσις; —Ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα κανονίζεται μὲ τὴν περίοδον τῆς σελήνης, ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν μυθολογίαν τῆς Γερμανίας ὁ λαγὸς εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Σελήνης, ἄρα ὁ λαγὸς... κάμνει τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα. Καὶ διατί νομίζετε ὁ λαγὸς συμβολίζει τὸ φεγγάρι;—Διότι καὶ αὐτὸς ἀγρυπνεῖ τὴν νύκτα, καί, ὅπως κοινῶς πιστεύεται, δὲν κλείει ποτὲ τὰ μάτια του, οὔτε ὅταν κοιμᾶται· ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ φεγγάρι εἶνε ὁ ἄγρυπνος τῆς νυκτὸς ὀφθαλμός, λαγὸς καὶ φεγγάρι εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ἑπομένως, ἀφοῦ ἡ Σελήνη φέρνει τὸ Πάσχα, γεννᾷ καὶ ὁ λαγὸς τὰ κόκκινα αὐγά!

Ταῦτα κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ἀνανία, καὶ πρὸς ἐξήγησιν μερικῶν πασχαλινῶν καρτῶν.

Ἡ κλωστὴ τῆς ἀράχνης.

«Ἔλαβα πολλὰκις ἀφορμὴν — γράφει ἕνας φυσιοδίφης — νὰ συγκρίνω τὰ νήματα τῆς ἀράχνης μὲ μίαν τρίχα ἀπὸ τὰ γένεια μου. Ἔθεσα τὴν τρίχα ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον, εἰς τὸ χονδρότερον μέρος της, καὶ εἶδα ὅτι ἀπαιτοῦνται ἄνω τῶν 100 τριχῶν τῆς ἀράχνης, παραπλεύρως πρὸς ἀλλήλας τοποθετημένων διὰ νὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τὴν διάμετρον τῆς μιᾶς τριχός. Ἂν θελήσῃ κανεὶς ν' ἀποτελέσῃ τὴν περιφέρειαν τῆς μιᾶς τριχὸς μὲ νήματα ἀράχνης, θὰ χρειασθῇ ἄνω τῶν 10,000 νημάτων διὰ νὰ τὰ κλώσῃ μαζί,— καὶ μάλιστα ἀράχνης τελείως ἀνεπτυγμένης!»

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΞ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

[Κατὰ πρότασιν τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως* —ἴδε φυλλάδιον 19, σελ. 151.—ἱδρύσαμεν Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἐξ Ἀγχιάλου Προσφύγων, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ δωρεὰν εἰς αὐτοὺς παροχὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε δεκταὶ εἰσφοραὶ ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ παρὰ φίλων μας ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν.]

Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Προσφιλὴς Ἀνάμνησις	Δρ. 1.—
Ἑλληνικὴ Ἠνοῆ	» 1.—
Λέων Βαβέν	» 1.—
Ἀσπὶς τῆς Ἑλλάδος	» 2.—
	Δρ. 5.—
Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	» 62,50
Τὸ ὅλον μέχρι 15 Μαΐου	Δρ. 67,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης πηγαίνει εἰς τὸν σταθμὸν νὰ μάθῃ κατὰ ποίαν ὥραν φεύγει τὸ τελευταῖο τραῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κύριός του. Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπιστρέφει μετὰ πάροδον μιᾶς ὥρας.

— Γιατὶ ἄργησες, Κουφιοκεφαλάκη;

— Δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη, κύριε, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους· κ' ἔμεινα ἕως ὅτου φύγῃ τὸ τραῖνο, διὰ νὰ εἶμαι πλέον βέβαιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτεροέντος Ὀνείρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΛΑΒΑ καὶ τὰ ἑπόμενα φυλλάδια τῆς «Διαπλασίτιδος» μέχρι τοῦ τετάρτου, τῆς 1 Μαΐου. Μάθετέ το λοιπὸν ὅσοι μὲ ἐρωτοῦσατε: ἡ ἔμμετρος ἐφημερίδουλα τοῦ *Ἀμμήτου Γελωτοποιοῦ* ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδεται, καὶ μάλιστα ἀνελλιπῶς!

Κατὰ πληροφορίας τῆς *Χρυσοπτέρου Ἐλπίδος*, ὁ φίλος μου *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* εἶχεν ἀληθῆ θρίαμβον, τὴν ἡμέραν ποῦ ἐλήφθη τὸ φυλλάδιον τῆς 28ῆς Κυριακῆς. Εἰς τὴν πάξιν οἱ φίλοι του τῷ ἐφώναζαν: Βραβεῖον! Βραβεῖον! "Ἕως ὅτου ἠρώτησε καὶ ὁ καθηγητὴς τί συμβαίνει, μαθὼν δὲ ὅτι ἐβραβεύθη εἰς τὴν Κυριακήν μας, τὸν συνεχάρη ἀπὸ καρδίας. —Καλῶς νὰ ἔλθῃς, *Χρυσόπτερε Ἐλπίς* θὰ σὲ ἰδῶ μὲ μεγάλην μου χαράν.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς δὲν ἐνθυμεῖται τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα γράμματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστελλεν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν μία φίλη μου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Αἴθλη ἐν Ζόφῳ*; Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐλπὶς Καλογεροπούλου, ἡ ἔξοχος καλλιτέχνις τοῦ ᾄσματος, ἡ ὁποία ἦλθεν ἐδῶ νὰ δώσῃ μίαν ἢ δύο συναυλίας. Ὅσοι τὴν ἤκουσαν κατεμαγεύθησαν καὶ προβλέπουν δι' αὐτὴν τὸ λαμπρότερον μέλλον. Κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος, διὰ τὴν δόξαν ποῦ ἀναμένει τὴν παλαιάν μου φίλην.

«Πολὺ ἐπικίνδυνον ἀγώνισμα διὰ τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἐδιάλεξεν ὁ φίλτατος Ἀνανίας» — μοῦ γράφει ἡ φίλη μου *Μιμόζα*· — «καὶ προσέχετε νὰ μὴ τὴν πάθετε ὅπως μία κυρία ἡ ὁποία, εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Λαρίσσης, ἐδέχθη κατακέφαλα τὸν δίσκον τοῦ Γεωργαντᾶ. Εὐτυχῶς εἶχε τὴν ὀμβρέλλαν της ἀνοικτὴν καὶ τὸ κεφάλι της δὲν ἔσπασε ὁλωσδιόλου.» Ὅσον δι' αὐτό, μὴ φοβεῖσαι, *Μιμόζα*. Εἶδες τί ρεκὸρ ἔχει ὁ Ἀνανίας καὶ ἕως ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὁ δίσκος του...

Ποτὲ δὲν βαρύνομαι τὰς ἐπιστολάς σου, *Ἰωάννα Δάρκ*. Λαχεῖον ἠγόρασα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Εἶχε τόσας ἐκδηλώσεις συμπαθείας ἀπὸ τὴν

Μυτιλήνην, ὥστε ἀπεναντίας εὐγνωμονεῖ αὐτὸν τὸν κ. Μ. ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἀφορμὴ μὲ τὸ δημοσίευμά του ἐκεῖνο νὰ τῷ γράψουν τόσοι Μυτιληναῖοι καὶ νὰ τῷ ἐκφράσουν τὴν λύπην των μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια.

Νὰ μοῦ φιλήσῃς τ' ἀδελφάκια, *Ἄνθος τῆς Δόξης*. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ, καὶ πρὸ πάντων ὁ ἔμμετρος ἐπίλογος:

Ἔγραψα ὅ,τι μοῦ κατέβη
Καὶ ἐγέμισα τὴν κόλλα·
Νὰ μὲ συγχωρήσῃς θέλω
Δι' αὐτὰ τὰ λίγ' ἀπ' ὅλα!

Ἔχεις πολὺ ζωηρὰν φαντασίαν, *Νικηφόρε Ἕλλην*. Μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ περιγραφὴ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς καὶ προπάντων αἱ παρομοιώσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ τέλους. Φαίνεται ὅτι ἔχεις φλέβαν ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου.

Κ' ἐγὼ ἔχω ἕνα παράπονον μαζί σου, *Ταπεινὸν Ἴον*: Ὅτι ἔκαμες τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ δώσῃς εἰς τὸ ἑξῆς ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶ. Ὡραία ἡ περιγραφὴ τῶν ἐκδρομῶν.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὰς ὡραίας καὶ ἐνθουσιώδεις ἐπιστολὰς τῆς *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος*, τῆς *Γλυφοκυτάλας* καὶ τῆς *Μαραμένης Γαζίας*, σᾶς ἀναγγέλλω δὲ ὅτι ἵδρυσαν μετ' ἄλλων φίλων μου νέον Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφὴν ἀπόρων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὡραία Χίος». Πρόεδρος ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, Γραμματεὺς ἡ *Μαραμένη Γαζία*, ἀντιπρόεδρος ὁ *Χιώταρος*, ἀντιπρόσωπος ἡ *Γλυφοκυτάλα*, Ταμίας ἡ Μαμμὰ (ὡραία ἡ ἰδέα) καὶ ἕπεται συνέχεια. Εὐχαριστήρια καὶ συγχαρητήρια, μὲ μυρίας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς προόδου!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Μικρὸ Διαβολάκι*, α. (Α. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα· χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα·) *Ἀγγελιαφόρος Περιστερά*, κ. *Ἀσπὶς τῆς Ἑλλάδος*, κ. (Φ. Α. Ε.) καὶ *Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας*, κ. (ἔκαμες πολὺ καλά· περιμένω τώρα καὶ τὸ μεγάλο γράμμα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Δάρκ*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Ἀφρόεσσαν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης*· — τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὸ *Οὐράνιον Ἄσμα*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ἑωαρινὴν Ἑσπέραν*· — ἡ *Χρυσόπτερος Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Ἐσμεράλδαν*, *Χιονισμένην Περιστερά*, *Λάζαρον* καὶ *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*· — ὁ *Νικηφόρος Ἕλλην* μὲ τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Βασίλισσαν τῶν Συμπαθῶν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*· — τὸ *Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὸν *Φρᾶ Διάβολον*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Αὐτόνομον*, *Ἰωάνναν Δάρκ* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*· — ἡ *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις* μὲ τὴν *Ἀξιολύπητον* καὶ *Ρέμβην*· — τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Βαρελάκι*, *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*, *Εὐτυχὲς Παρελθὸν* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*· — τὸ *Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου* μὲ τὴν *Μακεδονίαν*, *Γολδονάκην*, *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Φιλοπάτριδα Ἕλληνα* καὶ *Ἰσχὺν τοῦ Πειρωμένου*· — ἡ *Γλυφοκυτάλα* μὲ τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* καὶ *Ἀθάνατον Ἑλλάδα*· — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὸν *Λυκιδέα*, *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἑωαρινὴν Ἑσπέραν* καὶ «21» — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἑλλάδος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Πεδίον τῆς Μάχης*, *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* καὶ *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*· — ἡ *Μαραμένη Γαρδένια* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Πνοήν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (ὄχι, μόνον μίαν συλλαγὴν δικαιοῦσαι νὰ στείλῃς· σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λατινικά·) *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* (πολλὰ χαιρετίσματα καὶ ἐκ μέρους μου, ὅταν γράψῃς τῆς Μαρίας·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἐλήφθη ὑπ' ὄψει·) *Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου* (διατί δὲν γράφεις χρονολογίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς σου; πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ μὴ τὴν παραλείπῃς ποτέ· αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε·) *Οὐράνιον Τόξον* (ὑπάρχει ὁδὸς Σίνα·) *Γεμνάσιον Μιτυλήνης* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας·) *Ἄσπρον Χρυσάνθεμον* (τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ φύλλον 1—2·) *Μουσηγέτην*· *Ἀπόλλωνα* (ἡ διόρθωσις ἔγινεν·) *Πτερόεν Ὄνειρον* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· πρέπει νὰ σημειώσῃς καὶ τὴν διεύθυνσίν του διὰ νὰ τὸν συστήσω·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ὡραία ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουν τὰ βραβεῖα, εἶνε ἀσήμαντον·) *Πίστις-Πατρίς*, «21» (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ἑλληνικὴν Πνοήν*, *Ἐρημίτην* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15ην Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

290. Λεξίγριφος.

Μοῦπεσεν ἕνας φθόγγος
Σὲ κάποιο ποταμό,
Καὶ τί ἀντάρα ἐγίνη,
Τί κρότος, τί κακό!...

291. Στοιχειόγριφος.

Μιὰ μάγισσα ποῦ ἤξευρε καλὰ τὰ μαγικά της
Μ' ἕν' ἀοιδὸν ἐθύμωσε, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά της·
Κι' ἀμέσως μὲ τοὺς ξορκισμοὺς τὴ μέση του [ἀλλάζει
Καὶ πέτρα γιὰ παντοτεινὰ νὰ μένῃ τὸν προσ- [τάζει.

292. Ἀναγραμματισμός.

Ζήτησε, λῦτα, ζήτησε
Κι' ἀφεύκτως θὰ μὲ εὕρῃς·
Εἶμαι ἀρχαῖος βασιλεὺς
Ποῦ πρέπει νὰ μὲ ξεύρῃς·
Ἀλλ' ὅμως τῶν στοιχείων μου
Τὴν τάξιν μὴ κινήσῃς,
Διότι μὲ τὴν Ἄλγεβραν
Τὸν νοῦν σου θὰ σκοτίσῃς.

293. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

1. — Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ἡ [ἀργία.
2. — Τὸ δεύτερόν μου ζήτησε εἰς τὴ Φυτο- [λογία·
3. — Τὸ τρίτον ὡς Βασίλισσα τὸ πάλαι εἶχε [στέμμα,
4. — Εἰς τὰς ἠπείρους θὰ τὸ βρῆς ἂν ρίψῃς ἕνα [βλέμμα

294. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Ἐξαγώνου.

* * *
* * * *
* * * * *
* * * *
* * *

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν ἑξάγωνον:

Ρόμη, κριός, μάντις, ἀμνός, σῆμα.

295. Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστοιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἑκάστην λέξιν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν μέρος τοῦ φυτοῦ:

σμκλβ-κδμς-σββρρ-ρσδμ-δκρσν-ρσλ

296. Διπλῆ ποικίλη Ἀκροστιχὶς μετ' Ἐλλιποσυμφώνου καὶ Μεσοστιχίδος.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαίαν θεάν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς τελευταίας, τὸ δεύτερον τῆς προτελευταίας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον ποιητήν. Τέλος, τὰ μεσαῖα κατὰ σειρὰν σχηματίζουν ἐλλιποσύμφωνον γνωμικὸν τῆς μορφῆς:

* * - * * - * *

1, Υἱὸς τοῦ Πριάμου· 2, Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου· 3, Ἐπίθετον· 4, Ἀρχαία θεά· 5, Περίφημος ἀγαλματοποιός· 6, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· 7. Ἀρχιτέκτων ἀρχαῖος

297. Μικτόν.

ν-κ-σε-αε

298. Φωνηεντόλιπον.

τ-μ-σ-κ-τ-σ-μ

299. Γρίφος.

		δε|ο	
Ο	δε|ο	Βῆ	δε|ο
μ' L	δε|ο		δε|ο

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευσομένης Συλλογῆς τοῦ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν.— Assimakis M. Nicolaïdés, Mételin, Turquie. *(Ζ'—144)*

Συγχαίρω ἐγκαρδίως τῷ «Ἑνώσει ἢ Θάνατος πρωτεύσαντι Κυριακῇ Διαπλάσεως.— *Χρυσόπτερος Ἐλπίς.* *(Ζ—145)*

Εὔχομαι τὰ βέλτιστα τῷ ἐν Χανίοις Συλλόγῳ «Νέοτης».— *Χρυσόπτερος Ἐλπίς.* *(Ζ'—146)*

Ἀγαπητή μου *Ἑλληνικὴ Αἴγλη*, ὁ χορὸς δὲν ἔδλαψε τὴν ὅρασίν μου, ἀπεναντίας. Ἂν δὲν βλέπῃς βάλε τὰ... γυαλιά σου.— *Αὐδία.* *(Ζ'—147)*

Τῇ φίλῃ *Ἑωαρινῇ Ζωῇ* πέμπομεν ἐγκαρδίους εὐχὰς εὐτυχίας διὰ τὴν ἑορτήν της.— *Νικηφόρος Οὐρανός*, *Οὐράνιον Τόξον*, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, *Γλυκεῖα Ἑλλάς.* *(Ζ'—148)*

Τί γίνεσαι, *Ἀρχοντοπούλα* μας; Διατί δὲν μᾶς γράφεις;— *Ἑωαρινὴ Ἑσπέρα*, *Γλυκεῖα Ἑλλάς.* *(Ζ'—149)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.